

מלאכת מחשבת

דיון לעומק בנושאים עיוניים ~ רעיונות והערות ~ בפרשת השבוע

פרשת "יתרו"

מה בגיליון:

- 1) מה נתחדש באמונה בנבואת משה במעמד הר סיני?
  - 2) איך אפשר לקרוא בשבועות בטעם עליון?
  - 3) לא תחמוד בגונב ממון (מו'מ במעשה רב עם מרן הגר"ח הלוי זי"ע)
  - 4) במחלוקת הרמב"ם והראב"ד בגדר מין (מהגאון רבי דוד אריה הילדסהיים שליט"א מח"ס וברך דוד)
- "נחשבה" – הגאון רבי יחיאל הלוי נוביק שליט"א**
- "ללא חת" פרקי גבורה יהודית (פרק ס"ג)**

מה נתחדש באמונה בנבואת משה במעמד הר סיני?

נאמר 'ענינו ראו ולא זר, אזנינו שמעו ולא אחר'. במעמד הר סיני התחדש הכוח שהאמונה לא תהיה רק לדור ההוא אלא לכל הדורות הבאים, לפיכך מוסיף שם הרמב"ם (הל' ג') 'לפיכך אם עמד הנביא ועשה אותות ומופתים וביקש להכחיש נבואתו של משה רבינו אין שומעין לו, ואנו יודעין בביאור שאותן האותות בלט ובכישוף הן, לפי שנבואת משה רבינו אינה על פי האותות כדי שנערך אותות זה לאותות זה, אלא בעינינו ראינוהו ובאזנינו שמענוהו כמו ששמע הוא וכו'". מבואר בדברי הרמב"ם שזה היה הכוח המיוחד של מעמד הר סיני, שלא יוכל נביא ברבות הימים להטיל ספק בנבואת משה, על כן נס קריעת ים סוף לא היה בו די כדי לנטוע להכחיש את כוח הנבואה של משה רבינו, כי ח"ו אפשר היה לומר שיש כנגד הכוח של האותות שנעשו בקריעת ים סוף את האותות הסותרים של אותו נביא ומניין לנו של מי עדיפים? ברם לאחר מעמד הר סיני לא יהיה ניתן להכחיש את כוח הנבואה של משה רבינו כי אנו בעינינו ראינו ואזנינו שמעו את קריאת הקב"ה למשה ואת סדר העברת הדברים, לפיכך נדע בבירור שמשה רבינו הוא השליח של הקב"ה ונבואתו אמת ואילו אותו נביא פועל בלט ובכישוף. נמצא שבמעמד הר סיני נתחדשו שני דברים שלמעשה הם אחד, עצם האמונה במשה לעולם, ועוד שלא יוכל שום אדם להכחיש את כוח הנבואה של משה רבינו על די אותות ומופתים.

מרן הגר"י הלוי זי"ע אמר בעניין: חלוקה נבואת משה רבינו משאר נביאים, דאילו שאר הנביאים אינם יכולים לשאול בנבואה בכל עת שירצו רק כשעלה הרצון מה' תשתלח נבואה לנביא בשעה שיהיה ראוי לכך, אבל משה רבינו יכול היה לשאול בנבואה בכל עת שירצה וכן איתא ברמב"ם (פי"ז מיסודות הל' ו') 'וז"ל "כל הנביאים אין מתנבאים בכל עת שירצו, משה רבינו אינו כן, אלא כל זמן שיחפוץ רוח הקודש לובשתו ונבואה שורה עליו, ואינו צריך לכוון דעתו ולהזדמן לה שהרי הוא מוכן ומזומן כמלאכי השרת, לפיכך מתנבא בכל עת וכו'". לפי"ז יש לבאר את הפסוק (פס' י"ט) 'ויהי קול השופר הולך וחזק מאד משה דבר והאלוקים יענו בקולי' כלומר דמשה יכול לדבר ולשאול אימת שירצה ומיד הקב"ה עונהו (וברש"י כשהיה משה מדבר ומשמיע הדברות לישראל, שהרי לא שמעו מפי הגבורה אלא אנוכי ולא יהיה לך והקב"ה מסייעו לתת בו כוח להיות קולו מגביר ונשמע).

והוסיף מרן הגר"י זי"ע דבכלל מה שאמר ה' 'בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם בך יאמינו לעולם' מונח שלא רק שיראו שהוא נביא ה', אלא גם יראו את המעלה המיוחדת שיש בנבואת משה יותר מיתר הנביאים וגם על זה נאמר 'וגם בך יאמינו לעולם' דהיינו לא רק שיאמינו בעצם נבואת משה לעולם שלא יהיה אי מי שינסה לערער על הנבואה עצמה, אלא גם יראו במיוחדות של הנבואה שהיא מעל כל הנביאים עכ"ל

איתא בפרשה (פ' י"ט פס' ט') 'ויאמר ה' אל משה הנה אנוכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם בך יאמינו לעולם ויגד משה את דברי העם אל ה'".

מפשטות דברי הפסוק נראה דרך במתן תורה הושלמה האמונה בה' יתברך ובמשה רבינו, לכאורה צ"ל דכבר האמינו בקב"ה ובמשה בקריעת ים סוף, כמו שנאמר (לעיל פרק י"ד פס' ל"א) 'ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו' ומה התחדש עתה באמונה במשה רבינו? ברם אפשר דבאמת באותו זמן הגיעו בני ישראל לדרגת אמונה הגבוהה ביותר וראו שהקב"ה מחולל ישועות ומשה רבינו הוא הנביא שדרכו מתחוללים הניסים, אבל ברבות הזמנים יש לחוש שתחלש האמונה במשה רבינו ואין הבטחה שיאמינו בו בכל הדורות, ברם עתה מבטיח הקב"ה למשה רבינו שמעתה יאמינו במשה רבינו עד סוף כל הדורות, שפעל את הכל בדרך הנבואה ולא חידש מאומה מלבו.

ברם מדברי הרמב"ם (פ' ח' מיסודות ה'א) נראה דעד למעמד הר סיני לא הושלמה האמונה במשה רבינו. דז"ל 'משה רבינו לא האמינו בו ישראל מפני האותות שעשה, שהמאמין על פי האותות יש בלבו דופי וכו', ובמה האמינו בו במעמד הר סיני שעינינו ראו ולא זר ואזנינו שמעו ולא אחר וכו', והקול מדבר אליו ואנו שומעים, משה משה לך אמור להן כך וכך, וכן הוא אומר פנים בפנים דבר ה' עמכם וכו', ומניין שמעמד הר סיני לבדו הוא הראיה לנבואתו שהיא אמת שאין בו דופי? שטאמר הנה אנוכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם בך יאמינו לעולם. מכלל שקודם דבר זה לא האמינו בו נאמנות שהיא עומדת לעולם. משמע דעד למעמד הר סיני הייתה האמונה יכולה להיות אמונה שיש בה דופי דאפשר שמשה רבינו עשה את קריעת ים סוף בלט ובכישוף, וצ"ע והלא התורה כבר העידה על עם ישראל 'ויאמינו בה' ובמשה עבדו' והרי אמונה מושגת שאין כל ספק במה שמאמינים ואם עדיין יכולים היו לתלות בלט וכישוף אי"כ אין זו אמונה!;

ולגודל הדחוק יש לומר דאה"נ בשעת קריעת ים סוף לאחר שראו את יד ה' הגדולה הייתה אמונה אמיתית בקב"ה, שהרי כולם הגיעו לכלל השגה של רוח הקודש שהרי ראתה שפחה על הים יותר מנביאים ומכוח זאת נאמרה השירה, ברם עדיין לא התחדש בה הכוח של "ובך יאמינו לעולם" ברם במתן תורה לאחר שהם שמעו את הקב"ה מדבר עם משה רבינו הייתה להם השגה גבוהה ביותר כי משה רבינו הוא שליח הבורא יתברך בכל מעשיו ובמעמד הר סיני נחקקה ההשרשה לכל הדורות עד שהרמב"ם קורא לזה 'ענינו ראו ולא זר ואזנינו שמעו ולא אחר' כלומר כוח מעמד הר סיני מיוחד לכל אלו שעמדו בהר סיני והרי לא רק הם עמדו בהר סיני אלא כל הנשמות העתידות לצאת עד סוף כל הדורות, והייתה לכולם את כוח הקליטה והשמיעה עד שעל כל אחד מאתנו

בחודש השלישי לצאת בני ישראל עכ"ל. פשוט דברי הרוקח מורים דחיוב הקריאה בעצרת לא הו' מדן התקנה של משה שיהיו קורין עניינו של מועד במועד, אלא זהו דין בפני עצמו, דכיון דבכל שנה בחודש זה מתחדש המאורע של קבלת התורה לפיכך אם אנו קוראים את מעמד הר סיני הרינו כאילו מקבלים את התורה כעת במעמד הר סיני מחדש, ולפי"ז חלוק חג השבועות מכל החגים בהם התקין משה רבינו קריאה לכל חג וחג.

ברם נראה דאי אפשר לומר כן, דמהיכן נאמר שבחג השבועות לא הייתה תקנה של משה רבינו, ועוד דמצונו בירושלמי (ר"ה הל' ח') ב"קרבן העדה" דבכל שנה בעצרת הוא כיום אשר עמדו לפני הר סיני ומקבלים את התורה מחדש והנה עצרת ודאי לא גרע מכל המועדות שמשנה תיקן לישראל שיהיו קורין בכל מועד את עניינו, ולכאורה צריכים אנו לומר כי יש למעשה שני עניינים שניתן לקרוא בהם בחג העצרת, שבעה שבועות ועשרת הדברות, הלכך ודאי בחו"ל שניתן לקרוא את הקריאות קוראים את עשרת הדברות ביום הראשון ואת שבעה שבועות ביום השני. ברם בארץ ישראל שאי אפשר לעשות כן יש לומר גם אליבא דהרוקח שמה שקוראים את עשרת הדברות הוא משני הטעמים, חדא הוא מתקנת משה שיהיו קורין בכל מועד עניינו של יום, עניין נוסף יש לקרוא את עשרת הדברות משום שע"ז נחשב כאילו אנו עומדים לפני הר סיני ומקבלים את התורה מחדש. ברם במס' מגילה (דף ל"א ע"א) איתא "בעצרת שבעה שבועות ומפטרין בתבוק, אחרים אומרים בחודש השלישי ומפטרין במרכבה, והאידיא דאיכא תרי יומי עבדין כתרומה". ומפשוט דברי הגמ' נראה דמעיקר התקנה שצריכים לקרוא מעניינו של יום צריכים לקרוא את הפרשה שבעה שבועות ולא היו קוראים את עשרת הדברות כלל (רק לשיטת אחרים) רק עתה דאיכא תרי ימים עבדין לתרווייהו לצאת שתי השיטות (אלא דלפי"ז תימה דבארץ ישראל שיש רק יום אחד אמאי תופסים רק את שיטת אחרים).

ולפי זה יש לדון דבאמת מצד התקנה לחוד שיהיו קוראים בכל מועד עניינו של יום לא היו צריכים לקרוא את עשרת הדברות, אף דהאידיא אנו קוראים את בחודש השלישי, מכל מקום די היה לקרוא עד עשרת הדברות וגם בזה היינו יוצאים ידי חובת קריאת עניינו של יום (וזה עצם ההכנה לקראת מתן תורה שהיה בחודש סיון אף הוא מעין המאורע) ברם מה שאנו קוראים את עשרת הדברות בדווקא הוא משום שיטת חיוב נוסף של קריאה שיהיה בו מעמד הר סיני וקבלת עשרת הדברות שהיה באותו יום שאת זה אנו חייבים לקרוא משום שהיום הוא דוגמת היום שהיה לפני שלושת אלפים ושלושת מאות שנה ועוד שאז שמענו את עשרת הדברות מפי הגבורה.

(ברם צריך להבין כוונת המחבר שליט"א איך אנו נצא בזה את ידי חובת הקריאה, מה עניין זה להבאת הביכורים שזה עיקר עניין חג העצרת, איפה יהיה נזכר בזה עניין של שבעה שבועות תספור לך מהחל חרמש בקמה? ואולי כי במפטר נקרא את וביום הביכורים אלא שלא זה עיקר הקריאה דכל חמשת הקוראים הם בקריאה של בחודש השלישי שאין לזה כל שייכות עם עצם החג, ברם לא על המחבר תלונו כי הרי למעשה בארץ ישראל אין לנו קריאה שלימה ששייכת לחג העצרת מלבד המפטר וצריך עיון בעניין).

עתה שבאנו לכך נוכל ליישב את מנהג העולם לקרוא בטעם עליון אף שבכל ימות השנה אנו קוראים בטעם התחתון, דבכל השנה יסוד הקריאה היא פסוקים כפי שפסק משה רבינו ולפיכך צריכים אנו לטעם התחתון שחולק את הפסוקים בצורה הנכונה, אבל בחג השבועות אנו קוראים את עשרת הדברות מצד החיוב לשמוע את מעמד הר סיני וזה צריך להיות דומיא דמתן תורה שהיה אז מסירת עשרת הדברות וקריאה זו היא חפצא אחרת של דברות ולא פסוקים ואת זה יש לנו בטעם עליון שמעביר לנו את הדברות בשלימות. ובה מיושבת קושית מן הגר"ח ז"ע על הקריאה בטעם עליון דהיאך ניתן לקרוא באופן זה והלא קיימלין בגמ' מגילה (דף כ"ב ע"א) כל פסוקא שלא פסק משה אנו לא פסקין והרי משה פסק את הפסוקים בצורה שונה לחלוטין, ברם לפי האמור יתבאר הדברים. דהנה אמרין במגילה (דף ג' ע"א) על הפסוק בעזרא (ה) ויקראו בספר תורת האלוקים מפורש ושום שכל ויבינו במקרא ויקראו בספר האלוקים זה מקרא, מפורש זה תרגום, ושום שכל אלו הפסוקין, ומקרא זה ילפינן להלכה בקריאת ספר תורה שנאמר בזה הלכה לקרוא את

מון. והביא לזה מו"ר מן הגרמ"ד הלוי שליט"א ראייה ממדרש לקח טוב (י"ט, י"ט) על הפסוק "משה דבר וגו' משה דבר והאלוקים יענו בקול" שנאמר "בעבור ישמע העם בדברי עמך" וצריך להבין מה השייכות בין שני הפסוקים שהמדרש מקשר ומחבר ביניהם? ברם לפי דברי מן ז"ע ניתא, דכוונת המדרש לומר דזה שמשה דבר והאלוקים יענו בקול זהו האופן שישמע העם בדברי עמך וגם בך יאמינו לעולם, שעל ידי שהעם רואים שמשה שואל והקב"ה עונהו תיכף רואים גם את המעלה המיוחדת של נבואת משה רבינו על יתר הנביאים וזה מתבאר בקרא של "משה דבר והאלוקים יענו בקול" ועיון ברש"י (פר' קרח במדבר פ' י"ז י"ג) ויעמד בין המתנים" אומר רש"י "אחז את המלאך והעמידו וכו', אמר ליה משה ציוני לעבך על ידך וכו' אמר ליה אין משה אומר כלום מלבד אלא מפי הגבורה, אם אין אתה מאמין הרי הקב"ה ומשה אצל פתח אהל מועד בא עמי ושאל". ויש להבין למה היה צריך לומר שמשה רבינו נמצא שם הלא יכול היה לומר לו יכול אתה עצמך לשאול את הבורא ותראה שאין משה בודה מלבד כלום, ברם לפי האמור כאן הדברים מבוארים, כי רצה להראות לו כי רק משה רבינו היחיד מכל הנביאים שיכול לשאול את הקב"ה בכל עת וזו היא ממעלות משה רבינו על כל הנביאים ויראה שמשה רבינו שואל כעת את הקב"ה על העניין (ומזה נראה שרק משה רבינו הוא זה שיכול לשאול את הקב"ה ואילו המלאך עצמו אינו יכול לשאול ודבר זה קצת תמוה, דהיכן נאמר שמעלת משה רבינו היא אף על פני המלאכים וצ"ע).

[יש לתמוה דלפי דברי מן ז"ע נתחדש שכבר כעת לא רק שאמינו בנבואת משה לעולם אלא גם בזה שהוא מעל כל הנביאים, א"כ היאך אמרו אחרן ומרים "הרק אך במשה דבר ה'" דנראה לכאורה שהשוו את נבואתם לנבואת משה רבינו, דהרי עצם הטענה שלהם הייתה שהם לא פירשו מדרך ארץ על אף היותם נביאים ומפני מה פירש משה רבינו. אולם אם כבר עתה הוחדרה ההכרה במעלה המיוחדת של משה רבינו א"כ אין כל משוואה בין משה ליתר הנביאים, משמע דרק התם נתחדשה המעלה שנאמרה על משה "פה אל פה אדבר בו ובמראה ולא בחידות" ועד לאותו רגע יכולים היו לסבור שמדרגתו שווה להם והדברים צריכים ביאור רחב ואכמ"ל בעניין].

איך אפשר לקרוא בשבועות בטעם עליון?

כבר פשט המנהג לקרוא בפרשת יתרו ופרשת ואתחנן בטעם תחתון כפי שקוראים בכל קריאה, ברם כשקוראים את עשרת הדברות בחג השבועות משנים לקרותן בטעם עליון. וצריך ביאור בעניין, למה בחג השבועות משנים לקרוא בצורה שונה לחלוטין מהקריאה הרגילה שהיא בטעם תחתון. ולהבהרת העניין צריך להסביר מה השינוי בין קריאה בטעם תחתון לטעם עליון, כשקוראים בטעם התחתון מטעמים את הפסוק כפי טעמי הנגינה בו כל פסוק נקרא בפני עצמו ומוטעם כפי שמבינים בעלי הקריאה איך הטעמים מסדרים ומבארים את הפסוק, אבל כשקוראים בטעם עליון העניין מחולק לפי הדברות ואין החלוקה לפי הפסוקים, כלומר פסוק אחד מתערב בשני ודבר זהו תמוה ביותר, איך מותר לקרוא בצורה כזו, הרי כל פסוק שלא פסקו משה אסור לנו לפסקו בצורה שונה, איך א"כ מותר להרכיב פסוק בצורה שונה לחלוטין בו אין הכר בין פסוק לפסוק, אלא כל החלוקה היא לפי עניין (כלומר כל דברה נחלקת לעצמה ולא שמים לב למבנה הפסוקים שמרכיבים את העניין).

ובגבורת יצחק" מבאר את הדברים בדרכו המיוחדת. איתא ברמב"ם (פ"ג מהלכ' תפילה הל' ח') וז"ל "משה תיקן להם לישראל שיהיו קוראין בכל מועד עניינו וכו', בעצרת קורין בשבעה שבועות, ומנהג פשוט שקורין ביו"ט הראשון בחודש השלישי וכו'". ויש להבין מהיכן לקחו זאת שקוראים בחודש השלישי והלא אין היא עניין החג עצמו? ונראה לכאורה דגם הקריאה של בחודש השלישי אף היא מיוסד התקנה של משה רבינו שתיקן להם לקרוא בכל מועד ומועד עניינו, ולפיכך בארץ ישראל בו יש יום אחד קוראים רק מהחודש השלישי כי בחג השבועות הייתה קבלת התורה, ובחו"ל בו ישנם שני ימים ניתן לקרוא שתי קריאות ככה"ג ביום הראשון הקריאה היא מהחודש השלישי וביום השני קוראים שבעה שבועות וכו'. ברם ברוקח (סימן רצ"ו) הביא מדרש וז"ל "אמר הקב"ה לישראל, בני היו קורין את הפרשה הזאת בכל שנה ושנה ואני מעלה עליכם כאילו אתם עומדים לפני בהר סיני ומקבלין את התורה, אימתי

ואם גול עבר בג' לאוין'. הרי שמיד שאדם עושה מעשה גניבה או גזילה עובר הוא באיסור של לא תחמוד ואין נראה לחלק בין גנב לגזלן בזה. ב) עוד צ"ע, שאיסור לא תחמוד הוא, לעשות פעולות שיבוא החפץ לידו, וא"כ מאי שניא אם היה הגר"ח מקנה לו או מפקיר לו את החפץ, הרי בכל גווני כבר עבר הגנב על מעשה החמדה, שהרי על ידי פעולותיו שהשתדל השיג את החפץ הזה לידו, ומה בכך שהפקירו או הקנו לו זה גופא היה פועל יוצא ממעשה ידיו, שהרי אלמלי מה שעשה לא היה הגר"ח עושה את מה שעשה ולא היה החפץ הזה שייך לו, נמצא שפעולתו הצליחה בידו וכעת יש לו חפץ גנוב בידו, אם כך אף אם נימא דאת מעשה הגניבה יתקן הוא בזה שכיון שהקנהו או הפקיר לו חשיב הדבר כמחילה גמורה מצד הגנב וממילא בזה מתוקנת מעשה הגניבה כאילו השיב לו החפץ ורצוהו על כך, אבל לענין החמדה אין בזה הפקעה, אדרבה כעת הועילו לו החמדה שהרי עשה השתדלויות שהצליחו ומרן הגר"ח מחל לו על החפץ ויש לו עתה את החפץ, א"כ הדרא קושיא לדוכתא מה ראה מרן הגר"ח להפקיר לו את החפץ והלא יכול היה גם להקנותו לו? ואף אם היה לו לרוץ אחריו כדי שידע הגנב שהחפץ בידו בהיתר ולא באיסור ולא יעבור על איסור שחשב שיעלה בידו חזיר, מכל מקום לא היה לו דווקא לעשות מעשה הפקר בדווקא.

ומכל מקום לא שלל מו"ר שליט"א שהיה מעשה כזה ולא אמר על כך "לא היו דברים מעולם" (כמו אלו שאם פרט אחד לא מתאים להם מיד הם אומרים שהמעשה לא התרחש רק בדמיונו של המספר ויש בזה הרבה מקורטוב הגאווה ושלילת הזולת) אלא פירש אותו כך, באמת מרן הגר"ח הפקיר את החפץ ומה שאומרים שפירש לו שלא הקנהו לו כדי למנוע ממנו איסור לא תחמוד יתכן שזו הוספת הפרשנים למיניהם שבאו לדון ולהסביר את מעשהו של מרן הגר"ח, אבל אין זה החסבר הנכון, אלא הטעם בפשיטות כיון שידע מרן הגר"ח שלא יוכל להוציא את החפץ מידו של הגנב הפקיר אותו, כדי שלא יעבור על איסור לא תגנוב אבל להקנות בשום פנים ואופן לא רצה כי זה נראה כאילו לחזק את ידי הגנב שמגיעה לו מתנה על כך, על כך מחה מרן הגר"ח ועשה מעשה הפקר רק למנוע את איסור הגניבה מה שיכול הוא לתקן בידו אבל הביע תוך כדי את מחאתו בפני הגנב על שגנב ועתה נאלץ הוא להפקיר כדי שלא להכשילו, אבל בשום אופן אינו מסכים עם מה שעשה ולא מגיעות לו מתנות על כך, ודו"ק היטב.

מיהו יש לתמוה בדברי מו"ר מרן הגר"ח שליט"א, דנראה דיכול היה מרן הגר"ח להפקיר את החפץ על אף שכבר לא היה החפץ ברשותו, והלא סוגיא ערוכה היא בב"ק (סי"ט ע"א) צנועין ור' דוסא אמרו דבר אחד והוכיח מינה בקצוה"ח (סימן ר"א סק"ד) דכשם שאינו יכול להקנות ולהקדיש כך אינו יכול להפקיר חפץ שיצא מרשותו, ודלא כשו"ת הבי"ח (בתשובה סימן קכ"ד) וכיון שהגנב הוציא את החפץ מרשותו של רבי חיים כבר לא היה רבי חיים בעלים להפקיר את החפץ, אם לא שנדחק לפרש שרבי חיים הודיעו שנתייאש מן החפץ ומדין יאוש נחית לה, דהרי כל יאוש מהני בגזל, דכל עוד לא נתייאשו הבעלים איכא חובת השבה אבל לאחר שנתייאשו הבעלים יצא החפץ לחלוטין מרשותו ושוב ליכא חובת השבה, ורבי חיים אמר לגנב שלא חייב שוב להשיב את החפץ כיון שנתייאש ממנו לחלוטין ובכה"ל פקעה חובת השבה ויתוקן הלאו של גניבה מכאן ולהבא, אבל ודאי שעבר כבר על איסור גניבה ולא תחמוד ומאי דעביד עביד, וצ"ב.

במחלוקת הרמב"ם והראב"ד בגדר מין (מהגאון רבי דוד אריה הילדסהיים שליט"א מח"ס ויברך דוד)

אנכי ה' אלקיך וגו'. כתב הרמב"ם פ"ג מה' תשובה ה"ז: "חמשה הם המקראין מינים האומר שאין שם אלוה ואין לעולם מנהיג, והאומר שיש שם מנהיג אבל הן שנים או יותר, והאומר שיש שם רבון אחד אבל שהוא גוף ובעל תמונה, וכן האומר שאינו לבדו הראשון וצור ללל, וכן העובד כוכב או מזל חזלתו כדי להיות מליץ בינו ובין רבון העולמים כל אחד מחמשה אלו הוא מין".

ובהשגות הראב"ד שם כתב: "האומר שיש שם רבון אחד אלא שהוא גוף ובעל תמונה. אמר אברהם, ולמה קרא לזה מין וכמה גדולים וטובים ממנו הלכו בזה המחשבה לפי מה שראו במקראות ויותר ממה שראו בדברי האגדות המשבשות את הדעות", ובכס"מ שם הביא את גירסת ספר

התורה לפי סדר הפסוקים, משום הכי אמרינן בגמ' מגילה (דף כ"ב ע"א) הקורא בתורה לא יפסוק, דכל פסוקא דלא פסק משה אגן לא פסקינן. והנה כתב הרמב"ם (פ"ר י"ב מהל' תפילה ה' א') "משה רבינו תיקן להם לישראל שיהיו קורין בתורה ברבים בשבת ובשני ובחמישי בשחרית, כדי שלא ישוה שלושה ימים בלא שמיעת תורה". הרי דיסוד דין קריאת התורה הוא מהלכות תלמוד תורה, ובדין קריאת תלמוד תורה נאמרה הלכה של פיסוק הפסוקים, אולם קריאה של חג השבועות אינה משום תלמוד תורה אלא מטעם מעמד הר סיני וקבלת התורה ובה ליכא ההלכה של פיסוק הפסוקים.

וסמך לזה דברי הגהות מימוניות (פ"ב מהל' מגילה ה' ה') בענין המנהג שלא להפסיק בין פסוק לפסוק אלא תיכף לסיום פסוק זה מתחיל באותה נשימה פסוק שלאחריו, שהרי היא נקראת אגרת, וכתב מרן הגר"ח לבאר דבריו, דכיון דפיסוק פסוקים ילפינן מהך קרא דזיקראו בספר האלוקים, א"כ זה שייך דווקא לקריאה של תורה, אבל גבי מגילה דין קריאתה אינו משום תלמוד תורה רק מצוות קריאה ופרסומי ניסא וכמבואר בגמ' מגילה (דף י"א ע"א) דהלועז ששמע אשורית יצא אפילו שאינו מבין כלל, דאנו אגן ידעינן תרגום האחשתרנים בני הרמכים! אלא איכא מצוות קריאה ופרסומי ניסא, הלכך דין ההגהות מימוניות שלא להפסיק בנשימה בין פסוק לפסוק הוא דין קריאה ופרסומי ניסא. על זה הדרך נוכל ליישב מנהג העולם לקרוא בטעם עליון את קריאת שבועות שאין בקריאתה מדום מצוות תלמוד תורה ולפיכך ליכא בזה דין פיסוק פסוקים, אלא אדרבה מצוותה שתאמרנה עשרת הדברות כאחת, שלא יהיה הפסק בתוך הדברות עצמן, ודו"ק היטב.

לא תחמוד בגונב ממון.

איתא בפרשה (פ"ר כ' פס' י"ד) "לא תחמוד בית רעך לא תחמוד אשת רעך ועבדו ואמתו ושורו וחמורו וכל אשר לרעך".

באחר משיעורי החומש סיפר מו"ר מרן הגר"ח שליט"א שאחד סיפר לו מה ששמע בשם מרן הגר"ח ז"ל שסיפר מעשה שאירע עם אביו מרן הגר"ח הלווי ז"ל שגנב מביתו חפץ מסוים (כידוע ביתו של מרן הגר"ח היה כמעט כמו רה"ר וכן היה גם בית מרן הגר"ח, וכיון שכן נכנסים היו שם כל מיני אנשים וביניהם היו גם אינשי דלא מעלי, אלא שמעולם לא אמרו מרן ז"ל שידועים היו בגודל מעלתם בהכנסת אורחים דבר והיו שדנו בצחות שבת מרן דין רה"ר לכל ההלכות). מרן הגר"ח ראה את הגנב מכניס את חפץ מהבית לתוך כליו ויוצא בחופזה החוצה, רץ מרן הגר"ח אחר הגנב והשיגו ואמר לו, דע לך שהחפץ הזה שלקחת הוא הפקר גמור בידך ויכול אתה לעשות בו כראות עיניך.

בעל המימרא שסיפר למו"ר מרן הגר"ח שליט"א הוא לא רק המספר אלא גם המפרש, על כן ביאר למו"ר שליט"א שנראה לו שמה שמרן הגר"ח לא הקנה לאותו גנב את החפץ אלא הפקיר לו זאת, כל זה הוא כדי למנוע ממנו לא רק את איסור גניבה אלא גם את איסור לא תחמוד שכיון שהפקיר את החפץ והגנב כעת יודע שהחפץ הוא גנוב אינו עובר כעת על איסור גניבה ולא על לא תחמוד, אבל אם לא היה מפקיר לו את החפץ רק מקנה לו נהי שמאיסור גניבה הצילו מיהו מאיסור לא תחמוד לא הצילו, ומרן הגר"ח בגודל חמלתו על אותו גנב רצה למנוע מאיסור לחלוטין (ומה שרץ אחריו והודיעו שהפקיר ולא די היה להפקיר בפני שלושה בביתו ומונע היה מהגנב את הבושה הגדולה שנתפס בגניבתו? דא"כ הגנב היה עובר על איסור כסובר לאכול בשר חזיר ועלה בידו בשר טלה, ברם עתה יודע הוא שבשר טלה הוא לגמרי, ונראה שמרן הגר"ח אחז שזה עדיף על פני הבושה הגדולה שהייתה לו כשמרן הגר"ח תפס אותו בקלקלתו)

ומורי ורבי מרן הגר"ח שליט"א העלה פקפוקים רבים בטיב השמועה עד כמה מוסמכת היא (כידוע שבבית בריסק לא נוטים היו לקבל מעשיות הלמ"מ, בפרט אלו שנגעו לבית בריסק בלי שבדקו אותן בשבע חקירות ובדיקות. כמה צ"ע היו על כל הסיפור: א) מיד כשהגנב הגביה את החפץ קטאהו שהרי קניין הגבהה מהני אפילו ברשות הבעלים, וכיון שגנב תיכף עבר על איסור לא תחמוד מלבד הגניבה, דדין גניבה כדין קנייה לגבי איסור של לא תחמוד והכי נראה בדברי הרמב"ם (פ"א מהל' גזילה הלכ' י"ב) "הקונה דבר שהתאוהו בהפצר שהפציר בבעלים או בבקשה מהן, עובר בשני לאוין, לכך נאמר לא תחמוד ולא תתאוהו,

הם נכנסים לחדר ורואים את הרב יושב רכון כדרכו על גבי הגמרא הגדולה, כשקולו מתנגן, כולו שקוע בתוך הסוגיא. הם נעמדו מולו בחדרת קודש מצפים לרגע שיבחין בהם. הרב מרים את עיניו המאירות שמלטפות ונוסכות רוגע מתוך הגמרא הקדושה, הוא רומז לקובי לספר מה מעיק על לבו. בקול שבור ומריר החל קובי לספר ולגולל בפני הרב את כל המאורעות שחוזה באחרונה, כשאינו מסתיר את ההחלטה הקשה שקיבל.

הרב מטה אליו את אחזו ברוב קשב, כולו אמפתיה והשתתפות בצערו.

כשגמר את דבריו, אמר לו הרב תשובה חדה שאינה משתמעת לשתי פנים.

"עליכם לקחת את הילדה אליכם ולגדלה באהבה גמורה, נשמה גדולה היא, זהו התפקיד המיוחד שהוטל עליכם משמים".

קובי אינו יכול לכבוש את רוב צערו, זעקה מרה נשמעה בחדר.

איך... איך... נוכל להעניק לה אהבה? זו אינה תינוקת רגילה שנקשרים אליה, סבל איום ונורא מצפה ממנה בעת גידולה, קולו נחנק כשפלט את המשפט הבא: איך אוכל להחזיק אותה בתוך חיקי ולהשתעשע עמה באהבה כתינוקת רגילה... הייתכן הדבר?! שאל, כולו נסער.

הרב שלבו הוא רחום ואוהב, עונה כנגדו: "אני מבטיח לך, כי תאהב אותה, לא זו בלבד, היא תהיה עיקר חייך!!!"

המילים הממו את קובי, הרב אומר לו עתה כי הבת תהיה הנחת שלהם בחיים?! איך יתכנו הדברים??

"אוי ואבוי. עם נחת זו אשאר?! דמעות רבות הציפו את עיניו, קולו נחנק והמילים יצאו מרוסקות מפיו: "כבוד הרב אינני צעיר לימים, גילי נושק ל-45 ואשתי אף היא קרובה לגילי, אני חושש מאד שלא יהיו לנו ילדים נוספים וכל החיים נצטוך להתמודד איתה, איך אומר הרב שהיא תהיה הנחת הגדולה של חיינו...היתכן???"

הרב שנוהר מאד מלהבטיח הבטחות יוצא הפעם מגדרו ומבטיח שלא כדרכו.

"אם תיקחו אותה לביתכם, אני מבטיח לכם זאת כי בעוד שנה יולד לכם ילד נוסף".

פני קובי מביעות השתאות וכמעט חוסר אמון, הדברים נשמעים לו תלושים מהמציאות.

הרב רואה את היסוסו, הוא מוציא מפיו הקדוש הבטחה: "ואם תרצה, יהיה לך עוד ילד! אבל...אותה תאהב יותר!!!"

וכפי שאמר הרב כן היה, מקץ שנה נולד לו בת ולאחר שנה נוספת חבקו בת נוספת בריאות ושלימות.

לימים פגשו אחד מבני הקהילה כשהוא מטייל בחברת שלושת ילדיו, התינוקות בעגלה, והילדה בעלת התסמונת בידיו. כשראהו אמר ל כשחיוך רחב נסוך על פניו "רואה אותה את התינוקות שבעגלה? אלו הם הברכות של רבכם. הוא הבטיח לי, כי אם אוהב את הילדה מאד יולדו לי שתי תינוקות בריאים. וכך היה, נולדו לי תינוקות בריאות ושלימות ב'ה, אך אהבתי האמיתית נתונה לילדה הזאת!"

בעוד שנה אשתתף אצלך בשמחתך, בעזרת ה' יתברך!

צער ועגמת נפש רבה היו מנת חלקם של בני זוג בני תורה יקרים, קודד ומשמים עד להחריד היה הבית בלא שמחת עוללים, השנים נקפו והלכו ועמם דעכה התקווה שפעמה בראשונה.

הלכו בני הזוג להיוועץ ברבנים ולשאלו ברופאים והישועה רחוקה מהם מאד, נעשו הללו בני בית במרפאות השונות עד שמסדרונות הקליניקות למיניהם היו נהירים להם כאלו נולדו לתוכם. לסוף הגיעו למומחה מיוחד במינו שהמליץ להם על תרופה מסוימת כדי שיוכלו להיושע. הוא רצה להמחיש להם במשל חי עד כמה גורלם תלוי בתרופה זו, אך זעזע אותם במילים הבוטות שנקט: "באם תזלזלו בהוראות שאמרת לי לכם, דעו לכם, כי יצמחו שערות על כף יד, אם יהיה לכם זש'ק!!!"

כששמעו את דבריו החליטו להיוועץ עם הרב זצ"ל לשמוע את חוות דעתו, טרם יתנו את הסכמתם לטיפול שהיה קשה ויקר מאד.

כששמע הרב את דברי האבך הניע ידו בתנועת ביטול. "איך לרעייתך כל בעיה, כל שעליה לעשות, לא להתאמץ, עדיף שתנוח הרבה, באם תחוש כאבים יש לזה תרופת פלאים...אופטלגין! ואם ירצה ה', אשתתף בשמחתכם, בין אם יהיה זה ברית או קידוש.

האבך שכבר שמע אזהרות כה חמורות לא היה ערוך לקבל, דברי הרב זצ"ל נשמעו לו כדברי נביא ועל פניו הצטייר התימהון הרב שאחז בו.

והרב כנביא קדמון, רואה הכל ורוח הקודש נזרקה מפיו: "אם ירצה ה' בעוד שנתיים תפקד בילד נוסף!"

שנה עגולה עברה, וקול הרינה נשמע בבית, האשה זכתה ללדת בת, הרב קיים את הבטחתו, הוא נכנס בשבת קודש לקידוש שנעך בבית חמיו של האבך כדי לשמוח עמו בשמחתו.

ולשנה הבאה נפקדו בני הזוג בילד נוסף, הפעם בן.

הרופאים לא יכולים לקבוע מראש!

אבך נכנס אל הרב לשאלו בעצתו: התפתחו צירי לידה מוקדמים ומשקל העובר נראה נמוך מאד, לפי קצב הצירים המתקדם נראה כמעט ברור כי תלד בקרוב, לאיזה בית חולים עלי ללכת במצב המיוחד הזה?

הפנה אותו הרב לבית חולים מתאים וביך אותו שבעזרת ה' יעבור בשלום. כששמע האבך את ההמלצה נותר נבוך, לפני שהגיע אל הרב, עשה עבודת מחקר על כל בתי החולים שנותנים טיפול טוב לפגים, בית החולים עליו המליץ הרב בתחום זה נמצא בתחתית הרשימה. שורת השגות רבה הייתה על המצב הסניטארי הנמוך של הפגיה. על בית חולים זה הרב ממליץ בחום?! תהה.

הרב שמע את דבריו וענה לו בפסקנות: בית חולים זה מעולה. אלא מאי, טוענים כי הפגיה היא במצב שלא מתאים, מניין לך שייולד לך פג?! וכי הרופאים מחליטים מראש מי יהיה פג?? המלצתי: לך לשם, בעזרת ה' יתברך הכל יהיה בסדר גמור!"

כששמע האבך את דברי הרב שנאמרו בנחישות החליט לעשות כפי הוראתו. הלידה עברה בשלום, כששקלו את התינוק גילו כי הוא במשקל המזדיק לתינוק רגיל, לא היה כל צורך בפגיה, הטיפול והיחס שלהם לילוד רגיל היה מעולה.

ברגע האחרון תהיה לידה רגילה!

אבך נכנס אל הרב בבהלה, אשתו עומדת בפני לידה, אבל העובר כעת במצג הפוך. כל ניסיונות הרופאים להביא את הילד ל'מצג ראש' עלו בתוהו, שעת הלידה מתקרבת והילד עדיין הפוך, החלטת הרופאים הייתה לערוך ניתוח קיסרי, אך חושש הוא מאד מהניתוח ומבקש שהרב יעמיד עיניו על תפילה שאשתו תלד ילד בריא ושלם.

הרב מרגיע את האבך: "אין לך מה לחשוש, התינוק יתהפך אם ירצה ה' ברגע האחרון, וילד בדרך הרגילה".

כשהגיעה שעת הלידה חתם האבך על הטפסים (שהוא נוטל אחריות על הניתוח) היולדת הוכנסה לחדר הניתוח... הכל מוכן עתה לניתוח.

כשעמדו להרדמה קרא אחד הרופאים שהסתכל באולטרא סאונד.. רגע, המצב השתנה עתה לחלוטין, הרגע עבר התינוק ל'מצג ראש' אין כל צורך לניתוח.

לא עוברים רגעים רבים והילד יצא על שולחן הניתוחים פועה כדך כל התינוקות.

איך זקוק לניתוח!!!

אבך חשוב עבר סבל רב, מחושים רבים תקפוהו ולא הגיחו לו. תקופה רבה התייסר עד שהחליט לגשת לרופא מומחה. הרופא ערך בדיקות מקיפות שהעלו כי הוא סובל משני שברים כאחת, ועליו לעבור ניתוח דחוף. בטרם יכנס לניתוח ניגש לרב להתייעץ ולבקש ברכה.

תשובת הרב הפתיעה אותו כליל: "איך זקוק לניתוח?"

אבל הרופא אמר לי, על סמך כל הבדיקות שבידו, כי יש לי שני שברים וחייבים לעשות ניתוח מייד. ביקש האבך להבין.

איך זקוק לניתוח, ושתייה לך רפואה שלמה. השיבו הרב.

האבך יצא מבית הרב כולו מבולבל, דעת הרופא נאמרה בביטחון רב על סמך הבדיקות שעשה, האם אלו דברים של מה בכך? מאיך, הרב אינו אומר דברים בעלמא, אם הוא אומר שאין צורך בניתוח יש לדבריו תוקף.

בהרהור שני החליט לשאול חוות דעת של רופא בכיר יותר.

כשנכנס לרופא הביא את הבדיקות שערך לו קודמו, פלוס חוות הדעת כי עליו לעבור ניתוח דחוף. הרופא החליט לבדוק אותו שוב. לאחר בדיקה יסודית אמר לו: "איני יודע בשביל מה באת אלי, אין לך כל בעיה!"

העיקר חסר מן הספר!

נוהגים היו האברכים לכוון את גזית שערות ילדיהם בזמנים שהרב נמצא בעיר. שמחה גדולה הייתה לרב עם כל גזיה שציינה את סימני הטהרה המיוחדים לילדי ישראל החינניים. לאחר שהיה גזז בחרדת קודש את השער, היה מברך את אבי הילד שיזכה לגדל את הילד בדרך התורה בקדושה ובטהרה. רבים היו אלו שהיו מביאים מצלמות להנציח את האירוע המיוחד והרב כרועה מסור ומבין, נותן להורים את ההרגשה הטובה ביותר בעת שנערכו הצילומים ומשתף עמם פעולה, כאלו אף הוא מעוניין בצילום.

אחד האברכים שהביא את ילדו בא אף הוא מצויד במצלמה. הוא המתין בחדר ההמתנה בהתרגשות רבה לרגע שהרב יתחיל לגזז את הילד, תוך כדי התעסק במצלמה להכינה לפעולה, אלא שמרוב התרגשות נפלה המצלמה מיזו ושברה חיים. הוא ניסה לתקנה עד כמה שידו מגעת אלא שלמאונת לבו גילה כי המצלמה נהרסה כליל ואין כל סיכוי לתקנה, האירוע יצטרך להישאר חקוק בזיכרונו בלבד.

כשנכנס אל החדר לכבד את הרב הושיט את המספריים כאומר: יגזז נא הרב את שערות בני.

אלא שהרב מתמהמה... העיקר הרי חסר מן הספר?! אמר עם בדל חיוך,

האבך שפיקח היה הבין את הרמז (הרב מצפה שיוציא את מצלמתו מתיקו ויצלם את המעמד) וסיפר לו על התקרית המצערת.

אומר לו הרב בניחותא: "קח את המצלמה ותצלם!"

האבך הוציא את המצלמה מתוך התיק... והנה תמונה!!!

חש בצערו של הזולת כאילו היה צערו

על זוג צעיר עברה תקופה קשה ומלאה סיוטים, מספר פעמים נדמה היה להם כי נושעו כבר בסיעתא דשמיא, אך לאחר זמן מסוים התאכזבו לגלות כביכול שעמלו לריק ולבהלה. בפעם השלישית כשצצה הישועה מחדש, כבר היו למחדי ניסיון קשה, כל אותו זמן הלכו מלאי חששות, האם הפעם הישועה הגיעה או שמא חס ושלום... החליטו בני הזוג לעשות בדיקות מקיפות שיתנו להם אינדיקציה על הסיכויים ללידה רגילה, הבדיקות הורו כי ישנם רק 50% סיכויים שהלידה תסתיים בשלום. צער איום עבר עליהם באותם ימים, כל יום שעבר עליהם בשלום, הודו לה' יתברך על רוב חסדו, בחדשים הגבוהים הייתה האשה צריכה לעבור בדיקה קריטית ביותר שתוודא, האם תעבור הלידה בשלום, הפעם החליט האבך כי עליו ללכת להזכיר את עצמו אצל הרב זצ"ל ביום הבדיקה.

כשנכנס אל הרב, שאלו מתי אמורה להיות הבדיקה המזדיקת? השיב לו האבך כי בשעה 4 אחו"צ אמורה הבדיקה להתקיים.

"א"כ באותה שעה אומר תהילים בעזה"ת" השיב לו הרב.

בסייעתא דשמיא עברה הבדיקה בשלום, האבך שב אל הכלל הוא ראה מרוחק את הרב (שישב באותו אה"צ בכלל עטרת צבי) שקוע כולו בלימוד, והנה לפתע הרב מרים את עיניו המאירות ומבחין בו, כשראה את האבך רמו לו להתקרב אליו וביקש לדעת מה הייתה התוצאה, כששמע שהכל עבר בשלום, נראו על פניו אותות שמחה גלויים.

אמר האבך שיחי' (לכותב השורות נ"י) "הדברים נפלאים בעיני עד לרגע זה, איך הבחין בי הרב? הרב ישב שקוע כולו בגמרא שלפניו, ידע לכולנו כשהרב יושב שקוע בלימוד אין דבר בעולם שיוכל להוציא מעומק השקיעות, כמו כן כמעט אי אפשר היה להבחין בי כשנכנסתי לאולם, כי הוא ישב די מרוחק ממקום הליסתי, איך אירע הפלא הגדול שבדיוק כשנכנסתי לאולם בית המדרש הבחין בי, אתמהה!?

כנראה שרגש האחיות הגדולה שפיעמה בלבו של הרב, הביאו אותו לחוש בי' אמר בהתפעלות עצומה.

מִרְוֹן הַסְטִיפֶלְרִי זִי"ע לְרַבֵּינוּ זצ"ל: אֵינְךָ גִידוּל! עֲלֶיךָ לְקַנּוֹת מִשְׁקִפֵי רֵאִיָּה חֲדָשִׁים!

[חוש הראיה נכבד הוא מכל החושים, את הסומא דימו חז"ל למת ולא את נטולי יתר החושים. גם אדם חרש אומלל הוא עד מאד וכבר אמרו חז"ל "חרשו נוטל דמי כולו" כי מעתה אין לו עוד ממש, אבל אינו דומה החרש למת! מהו יסוד ההבדל? דרך חוש הראות ניתן ללמוד את אותיות התורה הקדושות, המחכימות פתי. כמה טוב לאדם כשיש לו את חוש הראות בלא זה מנותק הוא מהתורה, החרש והאלם יכולים בדרך כלל שהיא להתחבר לאותיות התורה, אבל הסומא יושב בחושך כמות, העולם חשך בעדו.

גם אלו שיודעים את התורה כלה על כל אותיותיה ותגיה, צריכים את מאור העיניים, אין הם יושבים וגורסים משנתם על פה, אלא שונים וחרדים מתוך הספרים עצמם. אינה דומה גרסא על פה לזו שנאמרת מתוך הספר.

לא בכדי, כשהמשילו חז"ל את הסומא למת, לא הבדילו בין סומא שהוא עם הארץ שלא זכה לטעום מאור התורה הקדושה, לתלמיד חכם מובהק שכל התורה חרוטה עליו לוח לבו. אדרבה, דווקא התלמיד חכם יודע ומבין בערך האותיות יותר, בשבילו להיות סומא, מכה כפולה ומכופלת].

שנים רבות למד הרב הקדוש זצ"ל מתוך הש"ס הגדול שלו, אוהב היה את האותיות הגדולות והמחכימות, אותן ראה מאות אלפי פעמים, אבל אינו דומה הפעם הראשונה שראה אותן ולמד מתוכן, לפעם המאה והמאתיים, אהבתו גדלה והלכה לכל אות ואות ככל ששנה אותן והאירו לו קד גלה אהבתו אליהן. אלא שלפתע כביכול הפסיקו האותיות להאיר אליו, מיום ליום נעשו קשות לו לקריאה, למרות שידע אותן היטב, רצה לקרותן ומתוך האותיות המאירות לדעת את התורה. הרב זצ"ל מתאמץ מאוד לקרותן כאילו מעולם לא הכיח, הוא לא נטה להסתמך על זיכרונו המופלא והצטער צער רב שאינו יסל לשנות את תלמודו כבעבר. ככל שעובר הזמן נעשה המצב חמור יותר ויותר, בטבעו לא אהב להתלונן, כל עוד הצליח להסתדר שמר את רגשותיו לעצמו, ברם כשראה כי הקושי גובר יותר ויותר, השיח את צערו לרבנית הצדקנית תליט"א.

"אולי זו חולשה זמנית ולא צריך לעשות מזה עניין?" שאל הרב לחוות דעתה.

"אינני חושבת שזה דבר פשוט, בפרט בתחום זה. דעתי היא, עלך לגשת תיכף לרופא מומחה, ולא להזניח חלילה, אפילו ליום". סברה הרבנית.

נגש הרב אל פרופ' נמט שהתמחה היטב בתחום האופטיקה, בחן הפרופ' את הרב בעיון רב. כשגמר את הבדיקה היו פניו רציניות מאד, בשורה לא נעימה הייתה בפיו, הבדיקה העלתה כי חלילה וחס קיים גידול באחת העיניים והוא זה שגורם לטשטוש הנוראי. המלצתו הייתה חד משמעית, לגשת תיכף לבית חולים גדול, להגיש בקשה לניתוח חירום, כי כל יום שעובר מגביר את הסכנה שהעין תתעורר לחלוטין.

כשחזר מהרופא החליט לעלות קודם אל מרן הסטייפלר ז"ע, ולהזכיר את עצמו.

כשסיפר לו על ממצאי הרופא ועל המלצתו לניתוח מהיר. אמר לו מרן ז"ע: הרופא אינו ידע מה הוא אומר, הסיבה היא פשוטה מאד, איך רואה טוב עם המשקפיים הנושנות הללו, עצתי היא, לקנות משקפיים חדשות.

לרב היו הדברים ברורים, וכך יעשה!

כשחזר לבית המתינו לו הרבנית ובני המשפחה שיחי', כשאותות המתח ניכרים על פניהם.

מה אמר הרופא?

בקול שקט ורגוע סיפר להם הרב על תשובת הרופא, כאלו דיבר על גוף נסתר.

"הרופא טוען כי מצא גידול בעין, הוא המליץ על ניתוח דחוף. אך כשהלכתי לשאול בעצת מרן הסטייפלר, ביטל את הדברים מכל וכל, והמליץ לי לקנות משקפיים חדשות!"

כששמעה הרבנית אמרה לו: "עלך לעשות כפי שמרן הסטייפלר אומר".

ברגע אחד נשכחו ממנה כל הפחדים הנוראים שליוו אותה, אמונת חכמים חדרה אצלה עד לעומק הלב, כך חינכה את כל אנשי ביתה.

הלך הרב לאופטיקה והזמין משקפיים חדשות...והנה אור.

הראיה שוב ברורה והכל שב לחינו. המלצת הרופא נשכחה לחלוטין (מפי בנו מ'מ מו'ר הגאב"ד שליט"א).

~~~~~

התודה והברכה לכל אלו שמסייעים להצלחת הגיליון!!!

hanoch90@gmail.com

חנוך חיים וינשטוק נ"י 050-414-2587